

Sygn. akt II UK 469/15

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku R. O.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o wypłatę policyjnej emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 sierpnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 kwietnia 2014 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację R.O. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 29 listopada 2012 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji W. z dnia 16 czerwca 2011 r. w przedmiocie zawieszenia wypłaty emerytury policyjnej ze względu na pobieranie od dnia 1 lipca 2011 r. uposażenia prokuratora w stanie spoczynku, jako korzystniejszego. Orzeczenie opiera się na regule rozstrzygającej o zbiegu prawa do świadczeń ustalonej w art. 7 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej

Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 708; dalej „ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy”).

W skardze kasacyjnej ubezpieczony zarzucił błędna wykładnię tego przepisu ze względu na pominięcie odesłania do przepisów szczególnych. Odesłanie to – według skarżącego do art. 100 § 6 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 133 ze zm.). – pozwala na stwierdzenie, że uposażenie z tytułu stanu spoczynku nie może być łączone tylko ze świadczeniami z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a nie ma przeszkody do pobierania świadczenia z tytułu stanu spoczynku prokuratora i emerytury policyjnej. Stwierdził, że w sprawie zachodzi konieczność wykładni tych przepisów „dokonanej przez dwa sądy, co uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpatrzenia przez Sąd Najwyższy”. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podniósł, że „zaskarżony wyrok został wydany w wyniku nieprawidłowej interpretacji wyżej wymienionych artykułów prawa materialnego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości prawne lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeżeli uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁴ § 1 pkt 4 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), skarżący powinien przytoczyć orzeczenia, w których dokonano rozbieżnej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepublikowane), jednak analiza uzasadnienia przyczyny kasacyjnej takich rozbieżności nie ujawnia.

Przedstawione Sądowi Najwyższemu jako przyczyna skargi kasacyjnej wątpliwości zostały sprowadzone do autorskiej wykładni przepisów, czynionej w polemice ze zgodnym stanowiskiem prawnym Sądów pierwszej i drugiej instancji,

przez co skarżący ostatecznie nie wykazał, że wykładnia wskazanych przez niego przepisów jest niejednolita lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).